

Венгер, Ю. С. За плячыма – баявы вопыт / Ю. С. Венгер ; гутарыў У. Філімонаў // Дзвінская праўда. – 1997. – 19 снеж. – С. 2.

ЗА ПЛЯЧЫМА – БАЯВЫ ВОПЫТ

Падпалкоўнік Юрый Венгер родам з горада Чаркасы, што на Украіне, адзіны ваенны з чатырох братоў (праўда, стрыечны брат таксама афіцэр і таксама служыў у Афганістане). Закончыў Палтаўскае вышэйшае зенітна-ракетнае вучылішча, дэсантны факультэт, мае 112 скачкоў з парашутам.

Чаму пайшоў у армію? Бацька ваяваў пяць гадоў, меў імяны пісталет, трафейны нямецкі веласіпед. Магчыма, па прыкладу бацькі і адзін з чатырох сыноў пайшоў у ваенныя. Са снежня 1996 года Юрый Сяргеевіч Венгер – камандант Верхнядзвінскай пагранічнай камандатуры.

* * *

– **Юрый Сяргеевіч, калі ласка, некалькі слоў пра Вашу службу ў Афганістане.**

– Перад Афганістанам я служыў у Пскоўскай паветрана-дэсантнай дывізіі. У Афганістане быў камандзірам дэсантнай роты, начальнікам баявой аховы. Наш полк дыслацыраваўся ў Кабуле. Задача – не дапусціць абстрэлу афганскай сталіцы ракетнымі снарадамі, не прапусціць праходу караванаў са зброяй.

– **Мы ўжо бачылі не адзін фільм пра Афганістан, у тым ліку і мастацкі. Найбольш тыповы прыклад — «Афганскі злом» з камісарам Катані (маёр Бандура – Мікеле Плачыда) у галоўнай ролі. Наколькі гэты і іншыя фільмы праўдападобныя?**

– Мала падобныя на сапраўднасць.

– **Бадай, адна з найбольш паспяховых аперацый Савецкай Арміі ў Афганістане – гэта зняцце блакады з Гардэза і Хоста. Наколькі я ведаю, менавіта тады па загаду камандуючага 40-й арміі Барыса Громава быў скінуты дэсант мяшкамі з пяском.**

– Так, я удзельнічаў у гэтай аперацыі. Сапраўды, спачатку былі скінуты мяшкі з пяском, каб выявіць агнявыя кропкі праціўніка. Потым, калі яны «адкрыліся», на іх быў нанесены ўдар з паветра.

Дарэчы, за два гады службы ў Афганістане ў маёй роце загінула тры чалавекі, сямёра былі паранены.

– **А славуная Панджшэрская даліна, якую кантраляваў палявы камандзір Ахмад Шах Масуд, таджык па нацыянальнасці?**

– Я ў той аперацыі не ўдзельнічаў. Ведаю толькі, што там поўнасьцю загінуў наш мотастралковы батальён. Дэсантнікам давялося выцягваць целы загінуўшых.

– **3 парашутам скакаць не прыходзілася?**

– Не, высаджваліся з верталётаў. Хачу сказаць словы ўдзячнасці верталётчыкам, храбрыя хлопцы. Ляталі ў асноўным на вышыні 25-50 метраў, каб «Стынгерам» не маглі збіць. Падвозілі боепрыпасы, прадукты, вывозілі параненых.

– **Якія ў Вас узнагароды за тую вайну?**

– Ордэн Чырвонай Зоркі і медаль «За баявыя заслугі».

– **Далейшы лёс?**

– Віцебская паветрана-дэсантная дывізія, 105-я Ферганская паветрана-дэсантная дывізія. Давялося супакойваць крываваю бойню ў Ошы і Намангане. Пасля развалу Саюза 105-ю дывізію перадалі ўзбекам. Служыў у Фарынаве, затым перавёўся ў Полацкі пагранічны атрад, быў напачатку накіраваны на ахову ракетнага ваеннага гарадка ў Верхнядзвінску. І вось амаль год узначальваў Верхнядзвінскі пагранічны атрад.

– **Галоўная задача?**

– Пад нашай аховай – участак сухапутнай граніцы ў 69 кіламетраў ад вёскі Гаўрыліна да Заходняй Дзвіны, два міжнародных пункты пропуску ў Бігосаве – аўтамабільны і чыгуначны, так званая «ззялёная граніца» – рухомыя пагранічныя нарады: дазоры, сакрэты.

– **Зброю прымяняць не прыходзілася?**

– Не, гэтага не было. Хаця толькі ў бягучым годзе затрыманы 104 парушальнікі граніцы і больш 300 парушальнікаў пагранічнага рэжыму. У мінулым годзе было затрымана нямала асоб афра-азіяцкага паходжання, якія спрабавалі прабрацца праз нашу тэрыторыю на Запад.

– **Ці ёсць якія праблемы з тэхнічным забеспячэннем?**

– Ёсць, безумоўна. Не хапае камп'ютэраў, спецыяльнай тэхнікі.

– **3 латвійскімі калегамі сустракаецца?**

– Так, рэгулярна праходзяць так званыя прадстаўнічыя сустрэчы.

– **Пытанне «на засыпку». Як наконт «дзёдаўшчыны» ў Вашай часці?**

– Пра гэта лепш спытаць у бацькоў салдат. Дарэчы, яны нярэдка госці ў нас. Ваджу, паказваю ўсё. Па крайняй меры выпадкаў дзэзерцірства ў нашай часці яшчэ не было.

Гутарыў У. Філімонаў